

KOMMUNISTISK POLITIK

Fra Gaza-demonstration i Århus 2. januar 2009

***GAZA! VI ER MED DIG
OG VI BLIVER MED DIG!***

Nr. 1
13. årg.

2009

7. januar -
16. januar

Støttepris 20 kr.

TEMA: STOP ISRAELS TERROR

Gør noget! Gør mere! s. 2 • DKP/ML 30 år s. 3 • Staten som bankinvestor s. 4 •
Stop massakren i fangelejren Gaza s. 6 • DKU: Solidariteten kommer nedefra s. 8 •
En Sang fra Palæstina s. 9 • Ramsey Clark: Hasteappel s. 10 •
De røde vender tilbage s. 11 • Satiretegninger og antisemitisme s. 12 •
Brud på international lov s. 14 • Målet med slagteriet i Gaza s. 15 •
Er FN medskyldig? s. 17 • Kongresdebat: Betragtninger over 'KP' s. 19 •
Debat s. 22 • 2009: Et rødt år s. 24

Gør noget! Gør mere!

KOMMUNISTISK POLITIK

'De bombede det centrale grønsagsmarked i Gaza City for to timer siden. 80 sårede. 20 dræbte. Alle blev bragt her til Shifa. Hades! Vi vader i død, blod og legemsdele. Masser af børn. Gravid kvinde. Jeg har aldrig oplevet noget så rædselsfuldt. Nu hører vi tanks.

Fortæl folk det, send det videre, råb det ud fra tagryggene! Alt.

GØR NOGET! GØR MERE!

Vi lever historiebøgerne, lige nu!

Sådan lød en sms, der blev sendt rundt den 4. januar efter den israelske invasion af Gaza af den norske narkoselæge Mads Gilbert. Den spredtes snart over hele Skandinavien og videre ud i verden. De to norske læger Mads Gilbert og kirurgen Erik Fosse, der siden nytårsaften som de eneste udlændinge har behandlet sårede på det Gaza Bys største hospital Shifa. De er også nogle af de få udenlandske øjenvidner til den kolossale krigsforbrydelse, som den israelske regering og hærledelse har udløst med åben amerikansk støtte og mere eller mindre tavst bifald fra USA's tro væbnere. Det er endnu en barbarisk forbrydelse mod menneskeheden af historisk format i det 21. århundrede, som tegner til at overgå det barbariske 20.

Det står nu klart, at Israel har invaderet og besat Gaza med det formål fysisk at knække det regerende Hamas-parti og den palæstinensiske modstand, som omfatter en række andre grupper, herunder PFLP. Modstandskæmperne skal dræbes og likvideres, lederne af det ved internationalt kontrollerede valg folkevalgte Hamas fysisk udslettes. Det enorme antal civile ofre, der har ledsaget de bestialske bombardementer og en invasion i fuld skala i det overbefolkede Gaza med dens snævre gader, bekymrer ikke massakrens ophavsmænd.

Efter 6 dages kriminelle bombeangreb taltes 440 dræbte og 2400 bombesårede palæstinensere. Gazas samlede befolkning er på omkring 1.4 millioner. På angrebets 10. dag og efter invasionen er man holdt op med at tælle. Ingen har overblik over ofrene. Antallet af civile dræbte og sårede er

enormt. I et interview til det norske dagblad Klassekampen før invasionen med titlen 'Israel skyder på alt' (-moskeer og ambulancer)' sagde Mads Gilbert:

- Det som foregår i Gaza, er en menneskeskabt humanitær katastrofe. Halvanden million mennesker er spærret inde på et lille område, uden flugtmuligheder. De er næsten uden indtægter, strøm, mad og medicin, og har ingen beskyttelse... Dette er det nærmeste vi kommer Warszawa-ghettoen. Når Israels regering siger, at dette ikke er en humanitær krise, er deres historiske hukommelse særdeles kort.

Men krigsforbrydere har hverken hukommelse eller samvittighed. Gaza er ikke bare en katastrofe, det er en massakre med ansvarlige og medskyldige.

Gør noget! Gør mere! Den norske læges ord følges af titusinder og hundredtusinder verden over. En omfattende global protestbevægelse har rejst sig siden Israel indledte bombardementerne mellem jul og nytår. I Danmark er der demonstreret ved den israelske ambassade ved bombestarten og invasionen og i gentagne demonstrationer i Århus, Odense og andre byer, og på Rådhuspladsen og foran Christiansborg i København. Den norske og svenske regering har fordømt Israels invasion og krævet den afsluttet. Den danske har ikke. Som Bush-regeringen til det sidste vader i blod, følger Fogh og Co. med.

En omfattende solidaritetsbevægelse må udvikles – mod massakren i Gaza, mod besættelsen, mod Israels og USAs terror, mod den danske medskyld. Af alle som er imod barbariet, uanset etnisk oprindelse, politisk eller religiøst ståsted. Der er ingen undskyldning for sekterisk selektivitet.

Øg solidariteten må gives ikke bare til det lidende, men til det heroisk kæmpende palæstinensiske folk. Ikke mindst til modstandskæmperne fra Hamas, PFLP og de andre grupper, der med international lov i ryggen forsvarer deres land og folk mod en besættelsesmagt, der internationalt skal isoleres som den forfejlede stat, den slyngelstat, det zionistiske apartheid-Israel er.

Redaktionen 5. januar 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 09.01.09

For 30 år siden: DKP/ML stiftet

Det var op til nytår 1978, i hvad der skulle vise sig at være den værste snestorm i Danmark i de sidste 30 år: Danmarks Kommunistiske Parti – med den stolte tilføjelse Marxister-Lenister – holdt sin stiftende kongres den 29.-31. december på en lilleskole i omegnen af København. De tilstedeværende følte, at de var med til en begivenhed, der ville skrive historie, og de tog ikke fejl: DKP/ML betød en genfødsel og fornyelse af den kommunistiske og revolutionære bevægelse i Danmark. Det engang revolutionære DKP havde elimineret sig selv med sit 'antimonopolistiske demokrati', parlamentsliderlighed og fortvivlede allianceforsøg med socialdemokraterne i konkurrence med nu afdøde Gert Petersens SF. DKP repræsenterede samtidig som parti den pseudosocialistiske sovjetiske supermagts synspunkter og interesser. En statsmonopolistisk kapitalisme var etableret, selvom nogle socialistiske former blev bibevaret, herunder det revisionistiske SUKPs 'ledende rolle'. Gamle revolutionære som Carl Madsen blev ekskluderet fra DKP.

Opgøret med den sovjetiske variant af den moderne revisionisme og dens farlige og illusoriske drøm om 'fredelig overgang' til socialismen, uden revolution, var en af de grundlæggende forudsætninger for stiftelsen af det ny parti.

I kølvandet på kampen mod Vietnam-krigen og EU-afstemningen i 1972 oplevede venstrekræfterne en betydelig fremgang i medlemmer og positioner. Det gjaldt 'det nye venstres' VS, det gjaldt DKP, men det gjaldt også den revolutionære kommunistiske bevægelse, som i de år repræsenteredes især af KFML og var maoistisk. I 1976 stiftedes det maoistiske KAP. Opgøret med maoismen og dens danske nedslag var en anden af de vigtige konkrete forudsætninger for stiftelsen af DKP/ML.

70ernes politiske opsving var ved at være forbi, Danmark var på vej ind i 'fattigfirserne' med krise og en stadig

kraftigere antikommunistisk offensiv fra borgerskabets og reaktionens side. Det blev 'krisetid' for venstrefløjen. DKP mistede hurtigt sin kortvarigt genvundne folketingsplads; VS fulgte derpå efter. KAP overlevede ikke mødet med virkeligheden og begyndte at gå i opløsning. Preben Møller Hansens udbrydergruppe fra DKP, Fælles Kurs opnåede en kortvarig parlamentarisk succes, ikke mindst hjulpet frem af EkstraBladet – og forsvandt så ud i mørket igen:

I disse vanskelige år i første del af firserne opbyggede DKP/ML sig som landsdækkende parti.

Partiet gik ind i en lang række klassekampe, mod krise, krig og reaktion for at 'lade de rige betale krisen'. Det mobiliserede mod de to imperialistiske supermagter USA og Sovjetunionen, som under denne fase af 'den kolde

KOMMENTAR

krig' både samarbejdede og konkurrerede om verdensherredømme – ofte gennem lokale agenturer. Partiet gik i spidsen for solidariteten og protesten i forbindelse med Israels på de to palæstinensiske flygtningelejre i Libanon Sabra og Chatila.

Det udfoldede en heftig udgivelsesvirksomhed. En lang række bøger af Enver Hoxha og revolutionære klassikere kom på dansk. Ny arbejderlitteratur, ikke mindst arbejderdigte, blev udgivet. Nexø forlag udgav også megen progressiv musik og blev udgangspunkt for Savage Roses danske plader. Partiets revolutionære gejst afspejler sig i disse. Og partiet udvidede til staidighed Arbejderen i sidetal og udgiveseshyppighed, først som 14-dagesblad, så som ugeblad og til sidst som dagblad.

Med Gorbatsjov var tiden kommet for Sovjetunionen og de øvrige revisionistiske lande i Europa at kaste masken. Under paroler om fornyelse afførte man sig den socialistiske forklædning. De sovjetrevisionistiske partier gik i

opløsning, DKP indbefattet. Dagbladet Land&Folk gik ind, ungdomsforbundet nedlagdes. Kommunistisk Forum – det senere KpiD – blev dannet. Det revisionistiske DKP var spaltet i stumper og stykker. Også i denne forvirringens tid holdt DKP/ML fanen højt. De kontrarevolutionære processer i Europa var ikke udtryk for socialismens fallit, men revisionismens – og 'den ny verdensorden', som nu opstod, ville ikke blive fredelig og sikre social fremgang globalt, som det blev påstået, men ville være imperialismens tyranniske krigsuorden. Og det skulle snart vise sig. I den almindelige krisesituation for venstrekræfterne og den forstærkede reaktionære offensiv holdt DKP/ML sine positioner – og begyndte at rykke frem igen. F.eks. i kampen om et Nej til Maastricht-traktaten i 1992, som betød at klassekampens tilbagegangskurve blev stoppet. Partiet tog initiativ til dannelsen af en ny revolutionær ungdomsorganisation – Rød Ungdom.

Her knækkede filmen, og DKP/ML. I 1997 kom det til et brud mellem et stort mindretal, der fastholdt partiets revolutionære linje, og et flertal, der ville ændre den. Det førte til at de revolutionære kommunister forlod DKP/ML og dannede først organisationen Oktober, siden – sammen med kammerater, der havde forladt KpiD og andre revisionistiske organisationer – Arbejderpartiet Kommunisterne i april 2000. Ironisk nok var en forudsætning for dets dannelse opgøret med DKP/MLs revisionistiske udskred.

Ved splittelsen forudsagde vi, at det opportunistiske flertal ikke bare ville likvidere DKP/MLs revolutionære linje, men også organisationen. Det skete med dannelsen af det såkaldte 'Kommunistisk Parti. Men revisionismen har aldrig haft nogen fremtid.

Som DKP/ML genoptog, forsvarede og udviklede det revolutionære DKPs linje, forsvarer og viderefører APK i det 21. århundrede arven fra de revolutionære kommunistiske partier DKP og DKP/ML.

Klaus Riis

Staten vil investere endnu mere i banker

I de kommende uger vil et næsten samlet folketing vedtage at investere milliarder af kroner i den danske banksektor, befolkningen skal betale.

Regeringens standardfrase gennem det meste af efteråret og hen over nytåret er, at der nok er problemer – ude i verden – men Danmark er bedre rustet end mange andre lande. Ikke mindst fordi regeringen har været ansvarlig og fornuftig.

Økonomiminister Lene Espersen 8. dec.: *"Vi skal huske på, at vores udgangspunkt er godt og væsentligt bedre end i USA og euroområdet, hvor ledigheden allerede var høj inden finanskrisen."*

Nationalbankdirektør Nils Bernstein 8. dec.: *"Efter alt at dømme berettiger den realøkonomiske udvikling herhjemme på nuværende tidspunkt ikke til at bruge betegnelsen "krise", hvis vi bærer os fornuftigt ad. Lad os gemme ordet "krise" til den dag, vi virkelig har problemer."*

Politikere gør sig den forestilling, at Danmark er bedre rustet til krisen end andre lande, fordi ledigheden tilsyneladende er historisk lav. Virkeligheden skal skjules, nemlig at den økonomiske vækst gennem de seneste år i høj grad er sket for lånte penge, med sikkerhed i huspriser, der var vurderet alt for højt, og familiebudgetter baseret på fast arbejde til høje lønninger.

Den ædruelige vurdering er, at selv kortvarig arbejdsløshed vil smadre folks økonomi og sende titusinder ud i tvangsauktion. Udbetalingen til arbejdsløse er udhulet efter mange års inflation og halter milevidt efter gennemsnitslønninger.

I opgangstider er det nok muligt at sælge huse og lejligheder inden for en rimelig tid og med et beskedent tab, men nu er der som bekendt krise igen, og ingen kan sælge. Tvangsauktion er det alternativ, som den danske stat stil-

ler i udsigt.

Efterfølgende hænger den nu boligløse og arbejdsløse familie stadig på restgælden, og det kan nemt være adskillige hundrede tusinde kroner. Ingen arbejdsløse vil få glæde af de planlagte skattelettelser, men er udset til at betale via øgede afgifter, forsikringer og brugerbetaling.

Den realøkonomiske situation set fra den almindelige familie svæver i virkeligheden frit over afgrunden, nøjagtig ligesom alle andre lande, blot værre, fordi Danmarks regering, banksektor og industri til det sidste har forsøgt at kravle højere op på pyramiden.

Bankpakke nr. 2

"Allerede her i januar vil vi derfor tilbyde at skyde ny kapital ind i veldrevne banker. Ikke af hensyn til bankerne. Men for at bankerne fortsat kan låne ud. Til gavn for os alle sammen.

Selvfølger på betingelser. Pengene skal ud at arbejde. Og bankdriften skal være sund, solid og sober."

Anders Fogh, nytårstale 2009.

Regeringen ønsker at sende flere penge til de private banker, og det skal helst ske hurtigst muligt. Årsagerne skal findes i det forhold, at bankerne jo ikke låner deres egne penge ud, men blot formidler kapital mod selv at stille sikkerhed.

De danske banker har set under ét

Nationalbankdirektør Nils Bernstein: der er ingen krise...

over de seneste år løftet mængden af udlån fra syv gange egenkapitalen til ni gange samme, hvilket i lyset af krisen anses for uansvarligt. Derfor skal udlånmængden generelt sænkes med 25 procent, eller egenkapitalen skal øges tilsvarende. Hvis en ny bankpakke skal understøtte dette, skal regeringen reelt overtage risikoen på dårlige lån ved at indskyde aktiekapital, hvilket også er tendensen i andre EU-lande.

Et andet ønske med den ny hjælpepakke er at forlænge den første hjælpepakke på 35 milliarder kr., der indeholder en ubegrænset garanti for indlån i banker, ud over de vedtagne to år.

Betrængte virksomheder skrigger antageligt på lån:

"Med den korte frist oplever vi, at bankerne holder sig tilbage med at engagere sig ud over den dato. Det kan være et kæmpeproblem for virksomheder, der skal investere. Det er virkelig en risiko at påbegynde en investering, hvor man ved, at finansieringen kan blive revet væk efter et par år." Sådan lyder klagesangen fra Dansk Industri.

En undersøgelse fra DI blandt medlemsvirksomheder bekræftede i december, at mange har oplevet dårligere mulighed for finansiering. 37 procent af alle virksomheder havde stoppet produktion og fyret medarbejdere. Alle brancher er ramt, men især inden for DI Transport, DI Handel og DI Fødevarer.

Dansk Folkeparti er dog ikke med

på, at banker skal være drevet på en sober måde, som Anders Fogh siger. De har fået øje på, at hvis regeringen går ind med milliarder på den betingelse, vil en række mindre banker måske ikke blive godkendt, og det vil give sådanne 'usunde' banker yderligere problemer med at overleve.

Hurra-hurra

Harald Børsting, formand for LO, er helt enig med Nationalbanken, DI og Anders Fogh. Han udtaler, at der er behov for at skyde 100 mia. kr. i banksektoren, og er helt klar på at give det som investering:

- Det er vigtigt at understøtte, at bankpakken skal sikre den samlede samfundsøkonomi. Den er ikke en gavebod til bankerne. Når det forhåbentlig om nogle år lykkes at genrejse banksektoren, skal staten kunne se tilbage på et afkast på linje med andre investorer.

Også Socialdemokrater og SF har stillet sig villigt til rådighed og foreslår i et åbent brev til regeringen at give stemmer til et nationalt kompromis for at sikre dansk økonomi.

"Det eneste alternativ til massive reduktioner af bankernes udlån er, at deres egenkapital udvides ved aktieemission. Det kan i den nuværende finansielle krise ikke lade sig gøre på markedsvilkår."

Det sagde socialdemokraterne i december, mens de beroligede med, at de på ingen måde synes, at staten skal overtage de danske banker.

Enhedslisten skriver, at de vil gå til forhandlingerne med det klare krav, at hvis staten skal indskyde kapital i bankerne, så skal det medføre en egentlig demokratisk kontrol, hvor staten får den afgørende indflydelse i bankernes direktioner.

Uanset hvilken model politikerne bliver enige om, vil krisen uundgåeligt betyde en forstærket tendens til centralisering og monopoldannelse.

Den rundhændede velvilje fra folkettingen vil kun forstærke den proces til fordel for Den Danske Bank og A.P. Møller-koncernen, som allerede kører for fuld skrue.

-fsk

Nytårshilsener

Den uhyggelige mandsperson sætter sig stift ved det opstillede skrivebord og messer sine onde tanker. Nytåret har passeret, og et af de mere absurde ritualer er at statsministerens dødbideransigt toner frem på skærmen og fortæller, at det går fantastisk godt!

Det går godt i Afghanistan, så godt at fem danske soldater har mistet livet indenfor den sidste måned. Det er en indsats, der virkelig rykker, og regeringen er stolt. Igen og igen gentages det at krigen mod Afghanistan handler om kontrol med et område, der angiveligt ellers ville blive et fristed for terrorister. Der er intet nyt hos Fogh. Han holder fast ved en politik, der er i modsætning til international retsorden og en trussel mod et hvilket som helst sted på jorden.

Fordi en terrorist i borgerskabets øjne netop defineres ved at være en hvilken som helst modstander af den herskende imperialistiske dagsorden. Foghs tunnelsyn har udelukkende øje for Israel og USA's interesser.

Den danske økonomi er sund! Skulle nogen mistroisk undersøgt have forvildet sig ind i bekymringer, så er der slet ingen grund til det. Fordi i 2009 står den på flere skattepenge til bankerne, samt en omfattende skattereform, der skal gøre det endnu bedre at være rig og være i arbejde. Resten tæller ikke, og får heller intet. De skal naturligvis betale – hvem ellers?

Ikke et ord om de omfattende pri-

vatiseringsplaner af det offentlige sygehusvæsen, ikke et ord om arbejdsløses eller pensionister kradse forhold. Det skal forties til efter veloverståede kommunal- og regionsvalg til efteråret.

Valget til EU-parlamentet blev aldeles fortiet sammen med den ønskede afstemning om forbeholdene. Til gengæld var elbilen var atter på statsministerens nytårstale, uden at der sker en brik i løbet af året. Det

store bluf om Danmark som supergrønt foregangsland tegner til at blive et hovednummer i hele det kommende års propaganda. Det vil være lige præcis frem til det klimatopmøde i december, hvor alt sættes ind på at verdens nye helgen Obama vil komme og omfavne København og løfte statsministeren op til sig.

Det går jo godt her i landet. Så godt at også Dronningen følte sig kaldet til at erindre om det. Altså sammenlignet med andre steder på jorden, hvor der er krig og børn dør af sult i deres vugge. Hds. elskelige majestæt sendte også varme tanker - ikke længere til søens folk - men til de danske lejeknægte i Afghanistan, langt fra hjemlandet, der spreder død og ødelæggelse, hvor de intet har at gøre.

Både majestæten og Fogh glemte at hilse ofrene for de kriminelle israelske bombardementer i Gaza fra kampfly med højelektroniske komponenter fra danske Terma. De må nøjes med en hilsen fra himlen.

tv-kommentar fsk

Stop massakren i fangelejren Gaza

*Tale af Lars Grenaa ved
den israelske ambassade
ved protestdemonstrationen
mod Israels
folkeretsstridige invasion af
Gaza 4. januar 2008*

Kære venner

Jeg har desværre mødt folk her i det såkaldt fornuftige Danmark der siger, at man ikke skal møde op til en demonstration mod Israels invasion af Gaza. De fortæller mig, at man ikke bare kan fordømme den ene part i konflikten uden at fordømme den anden. De siger, at man ikke kun kan støtte palæstinenserne, fordi palæstinenserne jo også slås og er en del af konflikten.

Men når jeg ser en slåskamp, hvor den ene part er en lille udsultet og undertrykt splejs, der engang imellem får givet en lille lussing til sine store og stærke modstander med rustning på, så ved jeg altså godt, hvem jeg holder med.

Især når det er den store tamp i rustning der har startet med at skubbe til den lille splejs.

Der er også dem der siger, at det er helt i orden at Israel har invaderet Gaza, for det er for deres egen beskyttelses skyld. Selvom udenrigsminister Per Stig nu opfordrer til at volden i Gaza stoppes, så

påpeger han også, at det var Hamas der startede, og at Israel har ret til at forsvare sig mod de raketter Hamas fyrer af.

Men prøv lige at få proportionerne med, Per Stig! – der er altså stor forskel på de nytårskraketter Hamas sender ind over Israel og som man nærmest skal rammes direkte i hovedet af, før de volder skade, og så de missiler og bomber og granater, som den israelske hær farver jorden rød med i Gaza.

Man er også nødt til at være ualmindeligt dum, hvis man reelt mener, at den nuværende offensiv er et resultat af Hamas's voldelige brud på våbenhvilen. For der har været racistisk, religiøs og politisk vold i Palæstina i mange årtier. Konflikten, der opstod med den undertrykkende stat Israels oprettelse, er jo ikke ny – og det er denne voldelige racistiske besættelse af Palæstina, der er hele konfliktens omdrejningspunkt. Og derfor kan det jo ikke komme som den store overraskelse, at besættelsen engang imellem bliver mødt med vold.

Per Stig udtrykker forståelse for, at Israel vil fortsætte invasionen til de har stoppet den sidste raket, men jeg håber ikke, han forstår dybden af sin egen udtalelse – for dermed legitimerer han faktisk et folkemord. For hvis der er en ting, der burde stå lysende klart for alle, så er det, at så længe der findes levende palæstinensere,

Lars Grenaa ved den israelske ambassade

så findes der også en palæstinensisk modstandskamp.

Og selvom vores regering ikke er særlig begejstrede for de folkeretslige begreber, så skal man altså ikke glemme, at palæstinenserne har en legitim ret til at kæmpe imod den stat, der fordriver dem fra deres land. Israel har forflyttet så mange palæstinensere og importeret så mange bosættere, at palæstinenserne ikke har en chance for at stemme demokratiske og fornuftige løsninger på konflikten igennem.

Israel har selv valgt at fratage palæstinenserne deres politiske frihedsrettighe-

Demonstration den 28. december ved Israels ambassade i København

der og dermed undertrykke palæstinerne. Og et undertrykt folk har ret til at gøre oprør.

Og det palæstinensiske folk er undertrykt. Gaza er en stor fangelejr, hvor 2 millioner palæstinerne lever indespærret bag høje og tykke mure, og hvor selv vandvejen er blokeret af store krigsskibe. Økonomien er i ruiner, fordi Israel har indført handelsblokade mod Gaza og stoppet fiskeriet.

Situationen har længe været desperat i Gaza, og de vestlige ledere, der nu vasker hænder, har haft mange år til at prøve at løse situationen med fredelige midler.

Men nu er Israel gået i gang med en massakre i verdens største fængsel, i fangelejren Gaza. Og hvordan kan den vestlige verden tillade denne massakre i en fangelejr? Det kan man kun fordi man faktisk betragter fangerne i denne fangelejr som forbrydere der har begået og begår kriminelle handlinger der i sig selv ville udløse dødsstraf.

Men hvad består de palæstinensiske fangers forbrydelse i? Jo, for det første udøver det modstand mod et regime, som verdens største politibetjent og fangevogter USA og deres små puddelhunde i den vestlige verden betragter som legitimt. Støtten til Israel er så massiv i guds eget land, som amerikanerne kalder USA, at man ikke kan blive amerikansk præsident uden at erklære sin uforbeholdne støtte til Israel.

Men de palæstinensiske fanger i Gaza's største forbrydelse er nok at de stemte forkert, da flertallet i 2006 stemte på Hamas. Det er så stor en forbrydelse, at selv velmenende intellektuelle og venstreorienterede nu ikke længere kan støtte palæstinerne, fordi de ikke vil have beskidte hænder og beskyldes for terrorstøtte.

USA påstår at de bomber løs over hele verden for at skabe demokrati – og danske politikere står i kø for at støtte dem – men hvordan kan man kalde sig demokrat, når man nægter at anerkende at Hamas rent faktisk vandt et demokratisk valg?

Den vestlige verdens ledere udviser en klam dobbeltmoral, når de ikke fordømmer Israels invasion som de fordømte den russiske invasion i Georgien i sommers, eller når de ikke opretter en *coalition of the willing*, der kan stoppe Ohlmerts folkemord og beslaglægge hans masseødelæggelsesvåben.

Deres dobbeltmoral beviser i virkeligheden bare, at USA's krig mod terror ikke er en sikkerhedspolitisk manøvre for at beskytte det amerikanske folk, men en go' gammeldags imperialistisk røverkrig – hvor olieletter er de skattekister man jagter.

I den situation er det umuligt at blive betragtet som andet end terrorist, hvis man støtter andre synspunkter end dem, der fremføres af den amerikanske rege-

ring – for som Bush siger, så er I enten med os eller imod os...men som en af mine venner siger, så kan man altså kun være en god demokrat, hvis man får et valg.

Jeg elsker jøder og jeg elsker muslimer – ligesom jeg elsker folk fra Fanø. Jeg elsker dem som mennesker der ønsker at leve i fred og fordragelighed med hinanden, og som mennesker der lever for at få det bedste ud af livet uden at skade andre.

Men jeg hader den racistiske zionisme, der undertrykker palæstinerne og gør deres liv til et helvede, ligesom jeg hader den religiøse fanatisme, der opdrager unge israelere og palæstinensere til kampmaskiner der skal dræbe hinanden i kampen om det hellige land.

Men mest af alt hader jeg den politik og den grådighed, der ligger bag alt dette had og al denne vold – for alle krige handler i bund og grund om at score kassen.

USA støtter Israels undertrykkelse af det palæstinensiske oprør, fordi palæstinerens kamp for frihed, politiske rettigheder og et værdigt liv i eget land er et stærkt symbol. Det er et stærkt symbol for den kamp alle frihedselvende folk i mellemøsten burde føre mod USA-støttede fundamentalistiske regimer og amerikanske marinesoldater, der har besat mellemøsten for at stjæle og sælge olien.

Flakhaven Odense 29. december 2008

DKU: Stop Israels krig

Pressemeddelelse fra DKU 3. januar 2009

Der eksisterer, i mine øjne, kun en grundlæggende rigtig og bæredygtig løsning på det palæstinensiske problem, og det er en fælles stat hvortil alle palæstinensiske flygtninge kan vende tilbage, og hvor de nuværende palæstinensere og israelere kan smelte sammen og på trods af religiøse og politiske forskelle nyde samme frihedsrettigheder og livsmuligheder.

Men det kræver hele verdens entydige fordømmelse af den racistiske zionisme, der i øjeblikket er ved at slukke ethvert håb for fred og for et frit Palæstina, med den israelske hærs sygelige folkemord. Vi skal alle sammen – uanset vores politiske og religiøse baggrunde – stå sammen og kræve et stop for den israelske aggression og indførelse af lige rettigheder for palæstinensere og israelere og en mulighed for tilbagevenden for de palæstinensiske flygtninge.

Vi må ikke lade os splitte af at vi tilhører forskellige politiske retninger og religiøse baggrunde, for vi er alle mennesker og vi ønsker alle freden – men vi må stå sammen om at stoppe de politikere og de institutioner, der ønsker at opretholde krigen og undertrykkelsen.

Hvis ikke de danske politikere snart afbryder deres juleferie for at fordømme Israel, må vi råbe endnu højere, og hvis ikke oppositionen snart aflyser borgfreden om udenrigspolitikken med regeringen, må vi blive ved med at råbe.

Vi må og kan ikke acceptere den israelske undertrykkelse af palæstinenserne mere – og vi kan ikke acceptere et folkemord!

I dag efter flere dages heftig bomberegning over det i årevis belejrede Gaza, har Israel nu foretaget en reel invasion.

Tanks ruller ind over grænsen og medbringer mere død og ødelæggelse til den hårdt prøvede palæstinensiske befolkning.

Intet kan undskylde denne handling fra Israels side som gennem historien gang på gang har skabt og optrappet konflikter.

Vi fordømmer Israels belejring, bombing og invasion af Gaza!

'Verdenssamfundet' ser som sædvanligt passivt til mens Israels terror foregår for øjnene af os, og om ørerne på palæstinenserne.

Ingen sanktioner bliver krævet eller lavet imod Israel – hvorfor?

Våbensalg, alm. handel og økonomisk støtte fortsætter trods den aggressive krigshandling som landet har begået.

Det er i tider som disse en skam at 'verdenssamfundet' ikke bare er halvt så demokratisk som 'det' i sin retorik giver sig ud for at være, men derimod afsløres i al sit hykleri.

Israel er som USA's tætte allierede sikre på at en egentlig fordømmelse

ikke kommer, og med amerikanske våben, våbentechnologi og dollars er de sikret en materiel overlegenhed der minder lidt om Goliats styrke i forhold til Davids.

Den danske regerings tavshed kan og skal kun tolkes på én måde – De er fuldstændig ligeglade med den palæstinensiske befolkning.

Det må stå klart for enhver modstander mod Israels krig, at solidaritet med Palæstina kommer fra neden i Danmark – ikke fra oven.

- DKU opfordrer til at aktionere og demonstrere imod Israels krig!

- DKU opfordrer til en bevægelse der også vender sig mod den danske regerings passivitet!

- Frit Palæstina!

Demonstration i København den 3. januar

Fra Gaza-demonstration i Århus 2. januar 2009

Gaza-demo fra Rådhuspladsen i København til Christiansborg 3. januar 2009 - i massivt regnvejr

Samih al-Qasim: Tale til Sejrherrerne

*Om jeg fortaber retten til mit brød,
om jeg skal sælge min skjorte og min seng
og arbejde som stenhugger
eller bærer eller gadefejer,
om jeg skal gøre rent i Jeres varehuse
eller rode i affaldsbunker efter føde
eller sulte
og segne om,
I får mig dog ikke
I fjender af mennesket,
til det sidste
holder jeg ud.*

*Stjæl, om I vil, hver en strimmel af mit land,
spær min ungdom ind i fangehuller,
riv mit arv til Jer,
brænd mine bøger,
kast min mad ud til hundene,
spred Jeres net af terror
over min landsbys tage,
I fjender af mennesket,
I får mig dog ikke,
min modstand får I,
til det sidste
holder jeg ud.*

*Om I slukker flammen i mine øjne,
om I fryser alle kysene på mine læber til,
om I fylder mit fødelands luft med læspede eder
eller kvæler min klagesang,
forfalsker mine penge,
fjerner smilet fra mine børns ansigter,
om I bygger tusinder af mure
og spidder mit blik i ydmygelsen,
I får mig dog ikke,
I fjender af mennesket,
til det sidste
holder jeg ud.*

*Fjender af mennesket,
i alle havne er signalerne rejst,
overalt i luften er der vinkende hænder,
sejlene ser jeg på horisonten,
de strider sig frem,
Odysseus har sat kursen hjemad
fra glemslens vande,
solen stiger, mennesket kommer,
og ved mennesket, det savnede og genfundne,
sværger jeg: I får mig dog ikke,
til det sidste
holder jeg ud.*

Oversat af Erik Stinus

*Annisette ved protestdemonstrationen
4. januar 2008.*

En Sang fra Palæstina

Af Patrick Mac Manus

Det palæstinensiske folk spærres inde i afmægtige enklaver fyldt med ulykke, smerte og desperation. En mur rejses mod dem og omkring dem. Et hegn, en mur, der gør mennesker til fanger i deres eget land.

Denne strategi skal ikke lykkes for den israelske stat. Den folkeretsstridige besættelse og Gazas indelukning skal bringes til ophør.

Lad os ikke lukke os inde i os selv og tro at historien er afsluttet.

Modstanden vil fortsætte. Den vil fortsætte indtil der er etableret en irreversibel proces, der indfrier det palæstinensiske folks krav om national selvbestemmelse: en sekulær og demokratisk stat for alle.

Mennesket skal synge til mennesket og ikke til gud, som der nu er så mange, der gør.

Synge til de midlertidige sejherrer: kampen vil fortsætte!

Synge til sine egne: vi vil holde ud!

*Patrick Mac Manus
5. januar 2008*

Haste-Appel:

Israel må stoppe sine morderiske bombninger, belejringen og truslerne om invasion af Gaza!

Til: Præsident George W. Bush, den kommende præsident Barack Obama, udenrigsminister Condoleeza Rice, kommende udenrigsminister Hillary Clinton, vicepræsident Richard Cheney, kommende vicepræsident Joe Biden, lederne af Kongressen, FN's generalsekretær Ban, U.N. Generalforsamlingspræsident d'Escoto-Brockmann, medlemmerne af FN's sikkerhedsråd, FN's medlemsstater, Israels præsident, statsminister, regering og opposition og repræsentanter for de store medier

Ramsey Clark, forhenværende amerikansk justitsminister 1967-69

selv som offer, mens det blev rigere, stærkere og mere voldeligt og palæstinensere blev misbrugt, fattige, splittede og nedværdigede.

Israels sammenhængende taktik har gennem alle årene været at sætte palæstinenserne op imod deres mest effektive organisationer. Gennem mange år har Israel angrebet Fatah. Nu er det Hamas, Israel angriber. Men der er kun ét palæstinensisk folk og kun én palæstinensisk stat. Dette har været PLO's ledende princip. Israels politik har altid været at øde-

lægge muligheden for en palæstinensisk stat. Dets kriminelle angreb på Hamas er i virkeligheden Israels fortsatte angreb på muligheden for eksistensen af en palæstinensisk stat, del og hersk.

Nu da dagene for den katastrofale Bush-administration går på hæld, tester Israels regering med en premierminister, der er under kriminel anklage, om verdensopinionen vil tillade den at udvide isolationen og forarmelsen af Palæstina og de systematiske mord på den palæstinensiske ledelse i Gaza til et folkemord, til vilkårlige myrderier og invasion af det palæstinensiske Gaza. Vel vidende at dets handlinger vil antænde lidenskabelige følelser over hele Mellemøsten og den arabiske og muslimske verden med risikoen for konflikter af katastrofalt omfang i Libanon, Syrien, Iran, Afghanistan og andre steder, endog mellem Indien og Pakistan.

Ud over at knuse Gazas evne til modstand og påtvinge Palæstina sin 'endelige løsning' søger Israel en konfrontation, der vil føre til krig, med USA, Den Europæiske Union og NATO i kamp for Israel imod Iran, Syrien, Libanon, Pakistan og Afghanistan. Hensigten er at forringe disses mulighed for at forhindre udvidelsen af Israels dominans over regionen, mens "den ene præsident, USA har ad gangen", George W. Bush, støtter

En international protestbevægelse mod Israels bombardementer, invasion og bvesættelse af Gaza har markeret sig over hele verden, hundredtusinder har været på gaden.

Her demonstration med 25.-30.000 deltagere i New York 3. januar.

Israel og finder alle fejlene i Gaza.

I disse farlige og vanskelige dage og timer forlanger undertegnede, at FN, USA, EU, NATO-medlemmer og frie europæiske lande, regeringerne i Asien, særligt Kina, Indien, Indonesien og Pakistan, nationerne i Afrika og Amerika øjeblikkeligt forlanger indstilling af kampene mellem Israel og Palæstina og våbenhvile. Alle grænser til Gaza, Israel, Ægypten og Middelhavet må åbnes for humanitær hjælp, og der må indføres fuldstændig våben- og handelsembargo mod Israel, indtil det indvilliger fuldstændigt i alle krav til en permanent fred.

Vi opfordrer hele befolkningen, den virkelige kraft i enhver nation, når den er organiseret og målrettet, til at gå på gaderne, hvor de bor, og forlange, at deres regering gør alt, hvad der står i deres magt for at tvinge Israel til at stoppe aggressionskrigen mod Palæstina, forlange, at alle parter søger fred, og at USA og andre nationer, der har støttet Israels aggression, materielt holdes ansvarlige for de døde og sårede og de skader, Israel har forårsaget.

Vi opfordrer regeringer og humanitære organisationer til at skaffe al nødvendig nødhjælp til Palæstina – sygehjælp, fødevarer, humanitær hjælp, husly – og vi opfordrer alle medier, der reelt søger fred, retfærdighed og respekt for lige ret for ethvert barn, kvinde og mand på jorden, til at fremføre kravet om, at Israel stopper sin aggression straks. Alle parter må engageres i fortsatte forhandlinger med alle palæstinensere, indtil der er enighed om en enstats-løsning eller den palæstinensiske stat, der blev givet mandat til senest i oktober 1948 i FN's generalforsamlings resolution 181 (1947), er skabt, fuldstændigt implementeret og Palæstina har fremgang.

Med venlig hilsen

Iværksat og underskrevet af

Ramsey Clark,

modtager af

FN's menneskerettighedspris 2008 og grundlægger af

International Action Center

Skriv under på dette brev på nettet:
<http://www.iacenter.org/gazapetition>

De røde vender altid tilbage

Jeg startede i den danske folkeskole i 1960. Det var dengang, Danmark kunne bryste sig af et godt undervisningssystem, der sikrede, at alle havde lige ret til undervisning. Med privatisering af samme – og dermed slagting af forhold og niveau i den offentlige skole – står vi i dag mere at sammenligne med bananrepublikker.

Da jeg stolt trådte ind i 3. klasse, blev vi tildelt viden om de danske soldaters ædle humanitære indsats i og omkring Gaza. De var dengang med i en samlet FN-styrke, som angiveligvis havde til formål at holde palæstinensere og zionister adskilt.

Jeg husker senere, at de så populære ”Soldaterkammerater”-film fabrikerede én, som med dets egen platte humor også skildrede, hvordan de danske styrker ryddede minefelter og reddede palæstinensiske børn med fare for eget liv. Olsen-bande-film har siden på glimrende ironisk vis afdækket det danske militærs uformåenhed, som kun blev underbygget, da vi sendte ubåden Sælen og sneskovle til en ørkenkrig.

Den udenlandske brigade er siden blevet trænet i den rene vare: ulovlig og uretfærdig krig langt fra landets grænser mod civile befolkninger, med foreløbig 22 døde på fakturaen.

Vi er ganske vist ikke længere militært til stede i Gaza, hvor helvedet er brudt løs, men vores regering og presse lader ikke deres sympati for nægte: Israel er jo nødt til at forsvare sig mod Hamas' missiler. Hvor ynkeligt.

Vivian og jeg sad nytårsaften i hinandens rolige selskab over et slag Back Gammon, der kun blev afbrudt af mine mishagsytringer over terningernes dårlige udfald, hvorefter snakken faldt på situationen i Gaza. I første omgang vinder melankolien over harmen:

- Jeg får lyst til at sende en masse varme tanker til en masse folk, som jeg ikke kender, udbryder Vivian.

Vi runder kort de sympatitilken-degivelser, der allerede er blevet udtrykt, og de, som er planlagt. Derefter begiver snakken sig over i karakteren af det nuværende danske militær. Vivian beretter om en bekendt, Bent, der var indrulleret i styrken under den kolde krig. Han var ved et tilfælde rendt ind i ”en kollega”, der var hjemme på orlov fra Afghanistan. Deres *rendevouz* fandt sted på et værtshus på Nørrebro-kanten i København. Der blev udvekslet ikke bare minder og erfaringer, men også synspunkter:

- Sig mig en gang, siger Bent.

- Da jeg var i de grønne klæder, havde militæret jo brug for et fjendebillede. Det var jo under den kolde

krig, så fjenden var selvfølgelig de ”røde”. Ja, det vil sige, når vi holdt øvelser, blev de af hensyn til offentligheden altid kaldt for de ”Orange” styrker – men fjendebilledet var klart.

- Nu er muren faldet, og regimerne øst på er faldet.

Bush senior og Nyrup lovede fred i vor tid. Så hvem er nu fjenden? spørger Bent lige ud af posen.

- Hvor naiv har man lov at være, både svarer og spørger kollegaen.

- I dag er det ikke kommunisterne, der kommer. Det er muslimerne og terroristerne.

Bent nikker og skåler. Den havde han da hørt før.

- Men hvor er de så henne?

- Ifølge vores overordnede er de over det hele. Herhjemme, i Irak og i Afghanistan. Over hele kloden. Det er en stor mission, vi er på.

- Hvordan går det så? Har I fanget nogen?

- Næh, du. De er snedige, og befolkningen hjælper dem. Vi har været tvunget til at trække os tilbage til vores baser. Bent funderer lidt og siger:

- Måske skulle I fortrække helt hjem. De røde kan finde på at rejse sig igen.

Reno

En samtale mellem den brasilianske satiretegner Carlos Latuff og Eddy Portnoy, forfatter og ekspert i jiddisk og jødisk kultur ved Rutgers-universitetet, til den jødiske avis Forward.

Satiretegninger og antisemitisme

Eddy Portnoy: Du bruger ofte Holocaust som metafor for at kritisere israelsk politik. Dette ses som en halvtende sammenligning og bevidst ætsende mod jøder. Kan du forklare mere om din brug af denne metafor?

Carlos Latuff: Som satiretegner har jeg det godt med at bruge enhver sammenligning, jeg finder nødvendig for at udtrykke min pointe. Metaforer er nøglen til politisk satire. Selvfølgelig opfører Israel ikke gaskamre på Vestbredden, men vi kan helt sikkert finde ligheder mellem den behandling palæstinenserne får [af den israelske hær] og behandlingen af jøderne under nazihæredømmet. Upræcist eller ej er det vigtigt at illustrere, at sådanne sammenligninger er blevet foretaget verden over, og ikke bare af satiretegnere, men af folk som Yosef "Tommy" Lapid, Ariel Sharons tidligere justitsminister og en af dem, der overlevede Holocaust (død juni 2008). Han sagde i 2004 i et interview, at et foto af en gammel palæstinensisk kvinde, der gravede sig gennem ruiner, mindede ham om hans bedstemoder, som døde i Auschwitz. For mig er dette mere smerteligt end sammenligninger af,

hvordan palæstinenser lever under israelsk besættelse.

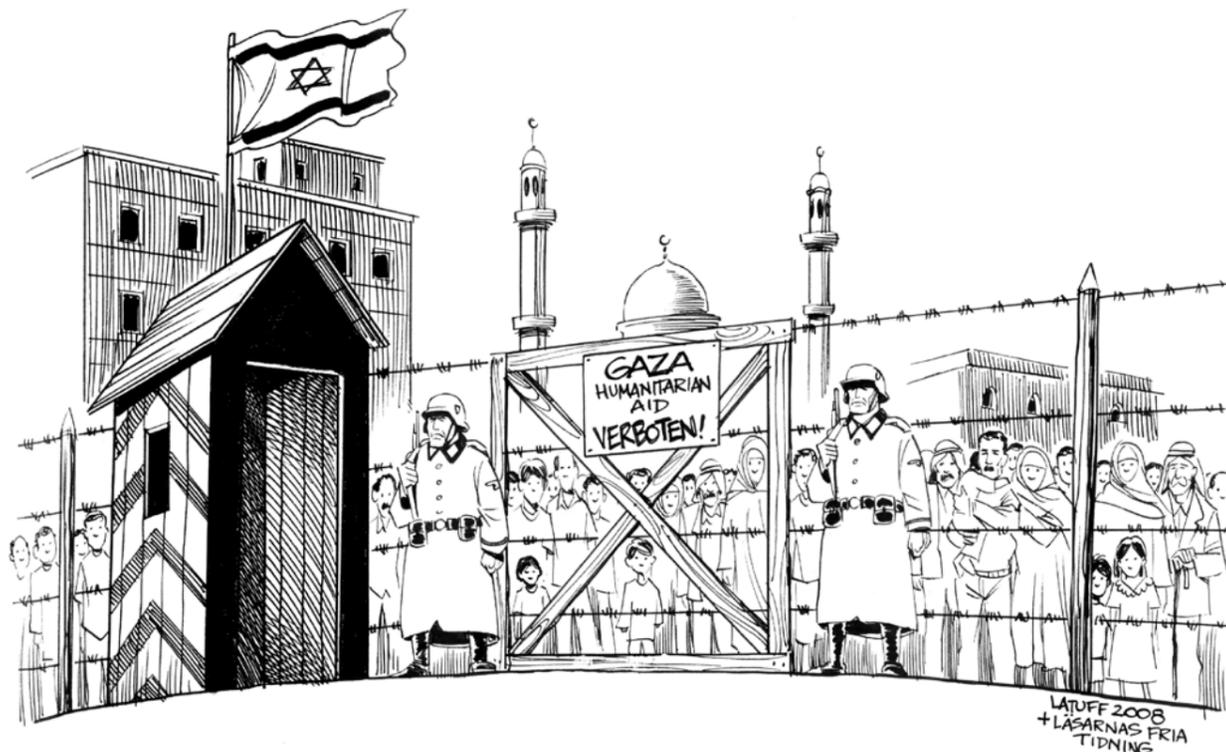
E.P.: Bogen "Satiretegninger og ekstremisme" (*Cartoons and Extremism: Israel and the Jews in Arab and Western Media*) af den jødiske forfatter Joel Kotek, (KP) hævder, at du anvender en 'middelalderlig og moderne antisemitisk grammatik og vokabularium', hvormed det siges, at du anvender traditionelle antisemitiske motiver til moderne politiske situationer. Hvad er dit svar til det?

C.L.: Blinde forsvarere af Israel har hyppigt sammenlignet mine satirer med dem, som blev trykt i naziavisen Der Stürmer. Lad os nøje undersøge

satiretegneren for Der Stürmer og hans rolle og så min. Philipp Rupprecht, med signaturen Fips, brugte næsten 20 år af sit liv på kun at lave jødehadende satirer til en avis, hvis motto var 'Jøder er vores vanære'.

Mine satirer sætter ikke fokus på

jøder eller judaisme. Mit fokus er Israel som politisk aktør, som regering, med en hær, der er en drabant for de amerikanske interesser i Mellemøsten, og det er ganske særligt Israels politik over for palæstinenserne. Nu er det israelske jøder, som undertrykker palæstinenserne. Hvis de var kristne, muslimer eller buddhister, ville jeg kritisere dem på samme måde. Jeg har lavet satirer om George Bush, Condoleezza Rice, Tony Blair, Ernesto Zedillo (Mexicos tidligere præsident) og Pinochet, og ingen af dem er jødiske.

Jeg laver politiske satiretegninger om forskellige emner, både lokalt brasilianske og internationale, til fagforeningsblade i Brasilien og til mange alternative, progressive, venstreorienterede publikationer over hele verden. Mine nedgørere siger, at brugen af Magen David (*Davidstjernen*)

i mine satirer vedrørende Israel er et ubestrideligt bevis på antisemitisme. Det er imidlertid ikke min fejl, hvis Israel har valgt hellige religiøse motiver som nationalsymboler, såsom Knesset Menorah (*den syvarmede bronzelysestage ved Knesset*) eller Davidstjernen på dræbermaskiner som F-16-fly.

Jeg kan ikke klandres for at afbilde en israelsk bombekastende krigsfugl udsmykket med et religiøst symbol, for det er sådan, de israelske militærfly er. At hævde, at mine satiretegninger er en gentagelse af tidligere antisemitisk billedtale, er simpelthen en velkendt strategi for at miskreditere kritik af Israel.

E.P.: Er historien med de antisemitiske karikaturer fuldstændig ligegyldig, når det gælder om at kritisere Israel?

C.L.: Virkelig antisemitisme eksisterer. Der vil selvfølgelig være folk,

som prøver at kapre den palæstinensiske kamp som en mulighed for at banke jøder, som europæiske nynazister, der demonstrerer mod besættelsen af palæstinensiske territorier eller mod Irak-krigen. Det er vigtigt for venstrekræfterne at holde dem borte fra den legitime kamp for palæstinenserne rettigheder. Det er imidlertid en for intellektuel uhæderlighed velkendt taktik at kalde anti-zionisme for antisemitisme.

E.P.: Du deltog i den iranske konkurrence om Holocaust-satirer, som også så mange reelt antisemitiske tegninger. Føler du en forbindelse til disse billeder, og at en sådan overlagt provokation kompromitterer dit kunstneriske virke på nogen måde?

C.L.: Det lille stykke kunst, som gav mig andenpladsen i konkurrencen, havde et billede af en ældre palæstinensisk mand i en nazistisk kz-lejruniform, og der var nogle, der derpå hævdede, at jeg 'fornægtede Holocaust'! Det var fuldstændig idiotisk, eftersom jeg med den illustration netop bekræftede Holocaust. Tro mig – uanset hvad jeg tegner, og hvor jeg offentliggør det, vil der altid være nogen, der løfter fingeren og kalder det antisemitisk.

Jeg så denne konkurrence både som en god anledning til at fordømme det palæstinensiske folks lidelser for verdensopinionen og til at rejse spørgsmålstegn ved Vestens dobbeltmoral. Jeg mener: I fornærmer muslimerne med en karikaturtegning, der afbilder profeten Muhammed som bombemand, og kalder det derpå 'ytringsfrihed', men hvis man laver tegninger om Holocaust, er det 'jødehad'.

'De israelske luftangreb udgør massive brud på international lov'

Af professor Richard Falk

De israelske luftangreb på Gazastriben er alvorlige og massive brud på den internationale menneskeretslov defineret i Genevekonventionen – både set i forhold til forpligtelserne for en besættelsesmagt og til forudsætningerne i lovene for krig.

Disse brud omfatter:

Kollektiv afstraffelse – Samtlige 1,5 millioner, der bor på den tætbefolkede Gazastribe, straffes for nogle få militantes handlinger.

Valg af civile som mål – Luftangrebene blev rettet imod civile områder i en af de tættest befolkede landstrækninger i verden, med sikkerhed det mest kompakt befolkede område i Mellemøsten.

Uforholdsmæssige militære svar – Luftangrebene har ikke blot ødelagt alle politistationer og den valgte regerings sikkerhedskontorer, men har dræbt og såret hundreder af civile. Mindst et angreb har, rapporteres det, ramt grup-

per af studerende, der forsøgte at finde transport hjem fra universitetet.

Tidligere israelske aktioner, specielt den totale lukning af ind- og udgange fra Gazastriben, har ført til alvorlig mangel på medicin og olie såvel som mad. Resultatet er, at ambulancer er ude af stand til at køre med de sårede, og at hospitalerne er ude af stand til dækkende at sørge for medicin eller nødvendigt udstyr til de sårede, og at de indhegnede Gaza-doktorer og andre medicinske arbejdere er ude af stand til at yde tilstrækkelig behandling af ofrene.

Raketangreb mod civile mål i Israel er helt sikkert ulovlige. Men disse ulovligheder giver ikke Israel nogen ret til, hverken som besættelsesmagt eller som suveræn stat, at bryde international humanitær lov og begå krigsforbrydelser eller forbrydelser mod menneskeheden som gengæld.

Jeg bemærker herunder, at Israels eskalerende militære angreb ikke har gjort israelske civile mere sikre. Tværtimod var den ene israeler, der er dræbt efter den voldsomme stigning af den israelske vold, den første i over et år.

Israel har også ignoreret Hamas' diplomatiske initiativer for at genetablere våbenstilstanden eller våbenhvilen efter dens udløb december 2006.

De israelske luftangreb i dag og de katastrofale menneskelige tab, de har forårsaget, udfordrer de lande, der har været og vedbliver at være medskyldige, enten direkte eller indirekte, i Israels krænkelser af international lov. Denne medskyld inkluderer, at disse lande fuldt bevidst leverer det militære udstyr, inklusive krigsfly og missiler, der bliver brugt i de ulovlige angreb, såvel som, at disse lande har

Dreng såret af israelske bombe angreb

støttet og deltaget i lukningen af Gaza, der i sig selv har medført en humanitær katastrofe.

Jeg minder alle medlemsstater i FN om, at FN stadig er underlagt en uafhængig forpligtelse til at beskytte enhver civil befolkning, der udsættes for massive brud på international humanitær lov – uanset hvilket land der er ansvarlig for bruddene.

Jeg opfordrer samtlige medlemslande såvel som officielle repræsentanter og ethvert relevant FN-organ til at foretage sig det nødvendige i en nødsituation og ikke blot fordømme Israels alvorlige brud, men udvikle nye veje til at sørge for en reel beskyttelse af det palæstinske folk.

Professor Richard Falk er FN's specielle undersøger af menneskerettighederne i de besatte områder. Falk er amerikansk jøde og blev udvist af Israel i midten af december, da han trodsede besked om indrejseforbud. Han betegnede også inden luftbombardementerne Israels fremfærd i Gaza som 'en forbrydelse mod menneskeheden'.

Oversat af Kommunistisk Politik efter Russia Today 29. december 2008

Fra Gaza-demonstration i Århus 2. januar 2009

Det virkelige mål for slagteriet i Gaza

Af Jonathan Cook

Denne artikel er skrevet under bombardementerne af Gaza, men før invasionen – og behandler det store skift i israelsk politik, som de er udtryk for. Hverken blokaden eller bombardementerne har knust Hamas eller dets kampvilje.

Lige siden Hamas sejrede ved de palæstinensiske valg for næsten tre år siden, har det i Israel heddet sig, at en landinvasion i fuld skala i Gaza-striben stod for døren. Men selv når der har været lagt et offentligt pres for et afgørende slag mod Hamas, har regeringen hidtil holdt sig tilbage fra et frontalt angreb.

Nu venter verden på, at Ehud Barak, forsvarsministeren, vil sende tanks og tropper ind som en uundgåelig udvikling af krigen på landjorden ...

Hvis israelske tanks går ind i enklaven, vil de så vove at bevæge sig ind på den virkelige kampplads i det centrale Gaza? Eller vil de blot blive brugt til at terrorisere den civile befolkning i området, som det er sket tidligere?

Israels tøven med landinvasion

Israelerne kender Baraks officielle begrundelse for tilbageholdenhed med hensyn til at følge slagene fra luften op med en krig i stor skala på landjorden. De mindes altid om, at de værste tab for hæren fandt sted under den anden intifada i 2002 med invasionen i flygtningelejren i Jenin.

Gaza, som israelerne kender alt for godt, er en kæmpemæssig flygtningelejr. Med sine smalle gyder er den umulig at kontrollere for Merkava-tanksene, og det vil tvinge israelske soldater ud i det åbne land. Gaza opfattes af israelere som en dødsfælde.

På samme måde er der ingen, der har glemt Israels omfattende tab af soldater

under landkrigen med Hizbollah i 2006. I et land som Israel, som har en værnepligtshær, er offentligheden bange for en krig, som i stort antal vil anbringe dets sønner i skudlinjen.

Den frygt er kun blevet større efter israelske mediers rapporter om, at Hamas beder om at komme i seriøs kamp med den israelske hær. En beslutning om at ofre mange soldater i Gaza er ikke en noget, som Arbejderpartiets leder Barak vil tage let med et forestående valg om kun seks uger.

Men der er også en anden bekymring, som fik ham til at tøve.

På trods af den populistiske retorik i Israel er der ingen højt placerede israe-

lere, som alvorligt mener, at Hamas kan tilintetgøres, hverken fra luften eller med brigader af soldater. De er simpelt hen for indgroet en del af Gaza.

Denne konklusion bekræftes af de lunkne begrundelser, som nu ligger bag Israels operationer.

”At skabe ro i landet mod syd” og ”at ændre det sikkerhedspolitiske miljø” foretrakkes frem for tidligere favoritter som at ”rive terrorens infrastruktur op med rode”.

En invasion, hvis egentlige formål var at vælte Hamas, vil kræve permanent militær genbesættelse af Gaza, noget, som Barak og hans regeringspartnere forstår.

Men at vende tilbage til tiden før tilbageværingen fra Gaza i 2005 (som var den daværende premierminister Ariel Sharons projekt) vil kræve et kæmpemæssigt militært og økonomisk engagement fra Israels side. Det vil endnu engang være direkte ansvarligt for civilbefolkningens velfærd, og

Jonathan Cook er forfatter og journalist, der bor i Nazareth, Israel. Har skrevet bogen 'Israel and the clash of civilisations'

hæren vil være tvunget til livsfarlige politipatroljeringer i Gazas vrimmel af lejre.

Skift i israelsk politik

Virkningen af en invasion af Gaza for at vælte Hamas fra magten vil betyde afslutningen på den israelske politik siden Oslo-aftalerne fra begyndelsen af 1990'erne.

Det var dengang, hvor Israel tillod palæstinenserens leder Yasser Arafat at vende tilbage fra sit langvarige eksil til de besatte områder i sin ny rolle som leder af Den Palæstinensiske Myndighed. Naivt antog Arafat, at han blev leder af en kommende regering, men i realiteten blev han Israels vigtigste sikkerhedsansvarlige.

Arafat blev tolereret i 1990'erne, fordi han kun gjorde lidt for at standse Israels effektive annektering af store dele af Vestbredden gennem hurtig ekspansion af bosættelser og stadig stærkere begrænsninger af palæstinenserens bevægelsesfrihed. I stedet koncentrerede han sig om opbygningen af sikkerhedsstyrken bestående af loyale Fatah-folk, som skulle inddæmme Hamas og forberede sig på en stat, som aldrig kom.

Da den anden palæstinensiske intifada brød ud, viste det sig, at Arafat havde udlevet sin nytteværdi for Israel. Hans palæstinensiske myndighed blev gradvist stækket.

Fra Gaza-demonstration i Århus 2. januar 2009

To palæstinensiske nationale bevægelser

Siden Arafats død og tilbagetrækningen fra Gaza har Israel søgt at konsolidere den fysiske adskillelse mellem Gaza-striben og den stærkt eftertragtede Vestbred. Selvom det ikke oprindeligt var Israels plan, har Hamas' kontrol over Gaza kunne udnyttes hertil i betydeligt omfang.

Israel står nu over for to palæstinensiske nationale bevægelser. Dels Fatah-bevægelsen med basis på Vestbredden og ledet af en svag præsident Mahmoud Abbas, som i høj grad er miskrediteret og følgagtig. Den anden – Hamas-bevægelsen med basis i Gaza – nyder stadig større tiltro, i og med at den påberåber sig at være den sande repræsentant for modstand mod besættelsen.

Israel overvejer nu, da det er ude af stand til at tilintetgøre Hamas, hvorvidt det kan leve med denne væbnede gruppe som nabo.

Hamas har vist, at det kan regere i Gaza, som Arafat engang gjorde det i begge de besatte områder. Det spørgs-

mål, der debatteres i den israelske regering og krigsstaben, er, hvorvidt Hamas kan tvinges til at indgå hemmelige aftaler med besættterne. De har bevist, de er stærke, men kan de også blive nyttige for Israel?

I praksis ville det betyde at tæmme Hamas frem for at knuse dem. Mens Israel forsøger at opbygge Fatah på Vestbredden med gulerod, benytter de det nuværende slagteri i Gaza som en stor stok med pigge til at banke Hamas til at samarbejde. Efter Israels regler.

Det ultimative mål er en ny våbenhvile, der skal sætte en stopper for raketaffyringer ud fra Gaza-striben – ligesom den seks måneder lange våbenhvile, der netop er afsluttet, men på vilkår, som er endnu mere gunstige for Israel.

Bombardementer efter fiasko for blokade

Den brutale blokade, som i mange måneder har frarøvet Gazas befolkning livsfornödenhederne, opnåede ikke dette mål. I stedet påtog Hamas sig hurtigt ansvar for at sikre kontrol med de smugler-tunneler, som har udgjort en livline for Gazas indbyggere. Tunnellerne styrkede i samme grad Hamas' finanser og dets popularitet.

Det bør ikke komme som nogen overraskelse, at Israel ikke målrettet er gået efter at ramme Hamas' ledelse eller dets militære fløj. I stedet har de bombet tunneler – Hamas' skatkiste –

og de har dræbt et stort antal almindelige politifolk, garanter for lov og orden i Gaza. De seneste rapporter tyder på, at Israel nu planlægger at udvide dets luftangreb til Hamas' velfærdsorganisationer, velgørende organisationer, som er grundlaget for dens popularitet.

Luftbombardementerne forringer Hamas evne til at fungere effektivt som leder i Gaza. De underminerer Hamas politiske magtbase. Lektionen er ikke, at Hamas kan tilintetgøres militært, men at de på denne måde kan blive svækket på hjemmebane.

Israel håber øjensynlig, at de kan påtvinge Hamas-ledelsen den opfattelse, at det er i dens egen tarv at samarbejde med Israel, som det for en tid gjorde med Arafat. Budskabet er: Glem alt om det folkelige mandat til modstand mod besættelse, og koncentrer jer i stedet om at blive ved magten med vores hjælp.

I krigstågerne kan begivenhederne eskalere på en sådan måde, at en større landinvasion ikke er til at undgå, især hvis Hamas fortsætter med at affyre raketter ind i Israel. Men hvad der end sker, så vil Israel og Hamas med al sandsynligvis ende med at indgå en ny våbenhvile.

Spørgsmålet vil være, om Hamas – hvis de gør dette som tidligere Arafat – vil tabe sin primære opgave af syne med at tvinge Israel til at bringe besættelsen til ophør

Oversat og lettere forkortet af KP efter The Electronic Intifada 1. januar 2009

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Er FN medskyldig i Israels massakre i Gaza?

Af Omar Barghouti

En ven sendte mig en original nytårshilsen ved årsskiftet:

“Jeg ønsker, at år 2009 bliver et frygteligt år for alle krigsforbrydere og deres medskyldige.”

Jeg kunne ikke lade være med at tænke på, hvorvidt nogle af FN's embedsmænd kan tælles med blandt sådanne 'medskyldige'.

I løbet af de sidste to dage har forskellige FN-embedsmænd fastslået, at procentdelen af civile blandt dræbte palæstinensere under den nuværende israelske angrebskrig på Gaza er omkring ”25 procent” og ”forventes at stige”.

Selv ud fra bedste intentioner afspejler en sådan lakonisk fastslåen af dette smerteligt lave tal en lurvet research eller skandaløs inkompetence. I værste fald afslører den en forsætlig vildledning og misinformation, der kun kan gavne den allerede massive og velsmurte israelske propagandamaskine.

FN's meddelagtighed i Israels propagandakrig er det seneste, om end sjældent omtalte, udtryk for denne internationale organisations fuldstændige fallit med hensyn til at forsvare sine principper, blandt hvilke i første række står at forebygge krig og fremme freden, når udførelsen af denne pligt forventes at vække den amerikanske overherres og den enestående indflydelsesrige israelske lobbys vrede.

Ikke alene har FN's generalsekretær forrådt selve FN's charter og alle relevante internationale principper ved ikke selv at fordømme Israels massakre på civile og de målrettede angreb mod civile institutioner og boligområder. Hele FN-systemet har hidtil behandlet det som en ”krig” mellem to forholdsvi-

symmetriske kræfter, hvor den mægtigste side har tilstrækkelig begrundelse til at ”forsvare sig”, men som bør gøre det på en mere proportionelt passende måde, mens den svagere side er hovedansvarlig for udløsningen af den ”væbnede konflikt”.

Nu fokuserer ledende FN-embedsmænd – med undtagelse af den exceptionelt modige og principfaste rapportør om menneskerettighederne i de besatte områder Richard Falk og et par andre – kun på ”kvinder og børn” som ofre for massakren. Det indebærer – selv hvis det er utilsigtet – at alle palæstinensiske mænd i Gaza er legitimt bytte for den israelske dræbermaskine. De sneisevis af palæstinensiske civile politifolk, der blev slagtet ved starten af det massive israelske luftangreb med sneisevis af jetjagere, blev således bekvemt affærdiget i sådanne uansvarlige FN-opgørelser over tabstal som Hamas-’krigere’ eller noget i den stil, som ustraffet kan rettes angreb imod. For slet ikke at nævne det store antal mandlige lærere, læger, arbejdere, landmænd og arbejdsløse, der blev dræbt af Israels vilkårlige bombardementer på deres arbejdspladser, offentlige kontorer, boliger eller på gaden, og som ikke blev talt med i regnskabet over civile ofre for Israels krigeriske blodrus.

Frem for alt betyder denne FN-holdning ikke alene, at man reducerer en halv million palæstinensiske mænd i den ødelagte, plagede og besatte Gazakystlinje til at være ’militante’, radikale ’krigere’, eller hvilket ord der nu bruges i den forbavsende, men karakteristisk, forudindtagede vestlige mediedækning af de israelske krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden i Gaza, som nogle internationale menneskerets eksperter har betegnet dem. De behandles som allerede dømt forbrydere, som fortjener den dødsdom, Israel har tildelt dem.

Jeg er ikke ekspert i FN's historie, men jeg tror, at dette udgør et nyt lavpunkt og sætter en ny præcedens ved at dehumanisere hele den voksne mandlige befolkning i en ’konflikt’-region, hvorved man retfærdiggør de fatale angreb eller i det mindste tavst samtykker i dem.

Men det bør ikke overraske nogen, da de samme FN-ledere nu i 18 måneder har indtaget en uhyggelig tavshed eller tilmed indirekte på den ene eller anden måde har retfærdiggjort Israels belejring af Gaza, der, som Falk har beskrevet det, er en ”optakt til folkemord” og af ham sammenlignes med nazisternes forbrydelser.

Hvis man vil være virkelig storsindet og give disse FN-embedsmænd kredit for tvivl – hvilket jeg slet ikke vil anbefale i betragtning af omfanget af massakren og deres bevislige meddelagtighed – må man antage, at de er stærkt i vildrede med, hvordan man bedst kan kategorisere de tusindvis af palæstinensiske ofre for Israels krig mod Gaza, dræbte eller sårede. Selv en lemfærdig gennemgang af den israelske hærs presmeddelelser og menneskerettighedsorganisationers rapporter vil imidlertid totalt eliminere muligheden af, at FN's tal på 25 procent var produktet af sygelig inkompetence eller teknisk mangelfuldhed, som er almindeligt gældende kendetegn ved organisationen.

En nylig artikel i Washington Post citerede f.eks. en højtstående israelsk militærembedsmand for at sige: ”Der er mange aspekter ved Hamas, og vi forsøger at ramme hele spektret, fordi det hele hænger sammen, og alt sammen støtter terrorisme mod Israel.” En talskvinde i den israelske hær gik videre og udtalte ”Alt, der er tilknyttet Hamas, er et legitimt mål.”

I betragtning af, at Hamas i Gaza-ghettoen reelt er det ’herskende’ parti – de blev trods alt demokratisk valgt – og at dets sociale institutioner og velgø-

rende organisationer er den største leverandør af sociale ydelser til den fattige og belejrede befolkning, så er HELE Gazas civile infrastruktur teknisk set betragtet som "tilknyttet" Hamas: offentlige skoler, hospitaler, universiteter, lov og orden-organer, trafikpoliti, affaldsbehandling og vandrensningsstationer, ministerier, der står for vitale forsyninger til offentligheden, moskeer, offentlige teatre og mange ikke-regerings institutioner.

Hvis læseren føler, at dette er en overdivelse, kan man i dag i de første timer på den første dag i det nye år se, at det israelske luftvåben allerede har bombet følgende 'mål' i Gaza: Det Palæstinensiske Lovgivende Råd, undervisningsministeriet og justitsministeriet. Tidligere er flere moskeer blevet pulveriseret og jævnet med jorden. Det samme blev hovedbygninger for det islamiske universitet i Gaza, hvor der går 20.000 studerende. Ambulancer og private hjem blev heller ikke sparet.

Selv B'Tselem, Israels førende menneskerettighedsorganisation, som ofte ytrer sig med hvidvaskende, 'afbalancerede' eller selektive rapporter, der fokuserer på den mindst kriminelle side af Israels optræden i det besatte palæstinensiske område, var tvunget til at konkludere, at den israelske hær angreb var overlagte og målrettede "mod, hvad der kan betragtes som klare civile mål", som ikke er "involveret i militære aktioner mod Israel", uden at gøre forskel

mellem mandlige og kvindelige civile.

I en erklæring fra organisationen den 31. december hedder det:

"For eksempel bombede militæret hovedbygningen for politiet i Gaza og dræbte ifølge rapporter 42 palæstinensere, som var på træningskursus og stod i formation, da de blev angrebet. Deltagerne i kurset lærer om førstehjælp, håndtering af den offentlige orden, menneskerettigheder, øvelser i offentlig sikkerhed og så videre. Efter kurset skulle politifolkene fordeles på forskellige grene af politistyrken i Gaza med ansvar for at opretholde den offentlige orden.

Et andet eksempel er gårsdagens bombing af regeringskontorerne. Disse kontorer inkluderer udenrigsministeriet og arbejds-, bygge og boligministeriet. I en meddelelse fra den israelske hær udtaler en talsperson om dette angreb, at "angrebet blev udført som reaktion på det igangværende raket- og morterbombardement udført af Hamas mod israelsk territorium og inden for rammerne af den israelske hær's operationer for at ramme Hamas' statslige infrastruktur og aktive medlemmer af organisationen."

For at gøre dette punkt helt klart for en gennemsnitlig vestlig læser, som måske i årenes løb har inkorporeret en opfattelse af israelere – som upræcist og helt bevidst afbildes af den israelske og

vestlige propaganda som en del af 'Vesten' – som fuldgældige mennesker, mens palæstinensere sammen med næsten alle verdens beboere i syden er relative mennesker, kan følgende overførsels-øvelse måske være nødvendig:

Tænk, hvis den palæstinensiske modstand under udøvelsen af sin ellers helt legitime og FN-sanktionerede ret til at bekæmpe Israels besættelse og apartheid betragtede alle institutioner 'tilknyttet' den israelske regering som legitime mål, der begrundes bombningen af universiteter, hospitaler, civile ministerier, offentligt drevne synagoger, boligkvarterer, hvor regeringen eller hærens tjenestemænd bor eller arbejder, og andre civile 'mål', og på fem dage blot dræbte 1.600 israelere og sårede 8.000 (fire gange det nuværende antal i Gaza, da Israels befolkning er fire gange så stor). Hvad ville FN gøre? Ville FN's embedsmænd kun tælle israelske kvinder og børn som ofre? Ville de opfordre begge parter til at 'udvise tilbageholdenhed' eller til at afslutte 'volden'?

Moralsk og også juridisk, for dette er ikke engang en retfærdig ombytning af rollerne, for Israel forbliver uanset hvad besætteren, den koloniale bosætter og undertrykker, mens de indfødte palæstinensere forbliver koloniserede og undertrykte.

Oversat til dansk af Henning Paaske Jensen for Boykot Israel efter The Electronic Intifada 1. januar 2009

Arbejderpartiet Kommunisterne holder sin 4. kongres i foråret 2009

APK's centralkomité har besluttet at indkalde den 4. partikongres i foråret 2006, kun ca. 2 ½ år efter den seneste kongres i december 2006. Grunden hertil er først og fremmest de væsentlige ændringer i den nationale og internationale situation, som nødvendiggør udarbejdelsen af arbejderklassens revolutionære svar på forandringerne.

Blandt de vigtigste af disse er den altomfattende kapitalistiske krise, som har grebet alle verdens lande uden undtagelse – som en understregning af deres karakter – og som vil ramme Danmark hårdt i 2009. Der er brug for at skabe et kampprogram mod krisen for arbejderklassen og dens allierede – i modsætning til kapitalisternes kriseprogram, der går ud på at hjælpe tyve, svindlere og røvere ud af de vanskeligheder, de selv har skabt, på de arbejdendes bekostning. Der er brug for at udvikle en slagkraftig enhedstaktik, der kan vælte Fogh-regeringen på en måde, der svækker den nyliberale borgerlige-socialdemokratiske front som helhed. Og der er brug for et kampprogram mod imperialistisk aggression, krig og besættelse – i en situation, hvor Bush-regeringen lempes ud, mens Obama-administrationen vil fortsætte i dens spor, i en mere smilende udgave.

Der er med andre ord brug for et nyt handlingsprogram for arbejderklassen og dens kommunistiske parti.

Samtidig med at gøre status for klassekampen vil kongressen også gøre status for situationen for det kommunistiske parti, den revolutionære bevægelse og venstrekræfterne med henblik på at styrke de revolutionære positioner og rette følelige slag mod reformisme og revisionisme.

De kommende måneder vil Kommunistisk Politik være præget af kongresdebatten. Læserne opfordres til at deltage!

Kommunistisk Politik. Redaktionen

Nogle betragtninger over "Kommunistisk Parti"

*Kommunistisk Parti
afholdt deres 2. kongres
14.-16. november 2008.
Kongressens dokumenter
efterlader et præcist billede
af, at partiet programsætter
sig på et stadig mere
afklaret revisionistisk
grundlag. Dokumenterne er
interessant læsning, som
medvirker til en klar
forståelse af partiets
udskridning og karakter.*

For godt tre år siden blev Kommunistisk Parti stiftet i form af en sammenlægning af det daværende DKP/ML og Kommunistisk Samling (KS), som var en udbrydergruppe fra KPiD. Dengang – som nu – blev der slået på stortromme over det "historiske for den kommunistiske bevægelse", at der fandt en samling sted.

Det er imidlertid en kendsgerning, at der i årevis frem til stiftelseskongressen havde været ført konkrete sammenlægningsforhandlinger imellem DKP/ML og KPiD. Disse mislykkedes. KPiD blev sprængt, og DKP/ML opsugede udbrydergruppen. Splittelse eller samling, det kan diskuteres. Resultatet er det samme: Dengang som nu eksisterer der to revisionistiske partier af samme nogenlunde størrelse. Set i lyset af deres programmer, ideologiske opfattelser og principielle syn på dette og hint vækker det fortsat forundring, hvorfor de ikke slår pjalterne sammen, hvilket Kommunistisk Parti da også selv fastslår i deres beretning til kongressen:

"Efter vores opfattelse kan de programatiske forskelle, der i dag findes i den kommunistiske bevægelse, godt rummes indenfor rammerne af et parti."

Det skal understreges, at de definerer den kommunistiske bevægelse som bestående af KPiD, DKP og Kommunistisk Parti samt for en god ordens skyld en række uorganiserede kommunister.

APK er enige i, at det er uhyre vanskeligt at finde belæg for principielle uenigheder mellem Kommunistisk Parti og KPiD. Det kunne faktisk være interessant at få KPiD's udlægning af disse.

Set i det lys burde festlighederne angående "samling af den kommunistiske bevægelse" tones ned.

APK medregnes ikke til den kommunistiske bevægelse i deres verden. Kommunistisk Parti ønsker end ikke at behandle eksistensen af APK og de principielle uoverensstemmelser, og fred med det. APK eksisterer desuagtet.

Kommunistisk Partis kongresdokumenter taler for sig selv, når det kommer til en bedømmelse af, hvorvidt de står på marxistisk-leninistiske principper eller revisionistiske – trods retorikken.

Det antimonopolistiske demokrati som strategi

Strategien "det antimonopolistiske demokrati" har altid været en vigtig skillelinje mellem marxist-leninister og revisionister. Strategien bygger på indførelsen af et stadie mellem det kapitalistiske og socialistiske samfund – et overgangsstadie. Dette står ikke alene i uforsonlig modsætning til Lenins og Marx' opfattelse, som fastslår, at kapitalismen må omstyrtes ved revolution og efterfølgende en direkte opbygning af det socialistiske samfund. Det står også i skærende kontrast til virkeligheden, som har vist, at i de situationer, hvor det er blevet forsøgt, har eksperimentet lidt en krank skæbne med voldsomme konsekvenser til følge. Chile kan i den forbindelse nævnes som ét blandt mange.

DKP programsatte strategien i deres 1976-program. DKP/ML blev stiftet et par år senere på et program, der fastslog det revisionistiske indhold i dette.

Ved splittelsen i DKP/ML i 1997 erklærede kupmagerne, at de stod fast

på marxismen-leninismen, som de da også fortsat bruger i deres retorik. Fakta viser blot noget andet.

Beretningen fastslår, at partiet ikke har formået at videreudvikle strategien, hvorfor den gentager det eksisterende principprogram:

”Det er en vigtig opgave for Kommunistisk Parti at udarbejde et program for demokratiske og antimonopolistiske reformer, som peger frem mod socialismen.” (Kommunistisk Politikks understregninger)

Beretningen fortsætter:

”Landsledelsen fremlægger på kongressen et forslag om, at partiets arbejde med, analyse, teori og politikudvikling direkte målrettes mod at løse denne opgave.”

Fortsat:

”Formålet er at igangsætte en omfattende proces, der skal styrke vores partis enhed og udbygge vores strategiske forståelse med en ny og miljømæssig bæredygtig vision for Danmarks udvikling i et revolutionært antikapitalistisk og antimonopolistisk perspektiv.”

I det vedtagne ”Arbejdsprogram” hedder det:

”Frem til partiets 3. kongres udarbejdes et forslag til program for demokratiske og antimonopolistiske reformer, som peger frem mod socialismen. På baggrund af en analyse af den kriseramte kapitalisme af i dag skal vi skabe et program for Danmarks udvikling i et revolutionært antikapitalistisk og antimonopolistisk perspektiv.”

Det karakteristiske for revisionister er netop, at de altid vil påstå, at de er sande revolutionære, hvorfor de aldrig åbent vil erklære, at de har revideret marxismen-leninismen. De taler altid om fornyelse eller tilpasning til en ny situation med videre. Beretningen er såmænd også tydelig nok i sig selv, men ikke desto mindre skal det blive interessant at se, hvordan de skruer en sådan ”vision” sammen.

KPiD og de tidligere KS’ere – som nu befinder sig i Kommunistisk Parti – har god grund til at gnide sig i hænderne over DKP/ML’s totale knæfald for revisionismen.

Socialismens eksistens

Beretningen undgår behændigt at holde sig præcist til socialismens opbyg-

ning i Sovjet i første halvdel af sidste århundrede, i Albanien og andre lande, endsige i folkedemokratierne i Østeuropa.

Hvordan kan man kalde sig kommunist og erklære, at man vil kæmpe for socialisme, uden at tage præcis stilling til de tidligere eksisterende socialistiske lande?

For marxist-leninister er det – og har altid været – en kendsgerning, at Sovjetunionen var socialistisk fra revolutionen i 1917 frem til midten af 50’erne, hvor Hrustjov forvanskede marxismen-leninismen, hvilket førte til en glidende proces med genrejsningen af kapitalismen til følge. Denne proces blev startet af Hrustjov. Derom har der aldrig været tvivl i DKP/ML siden dets stiftelse i 1978 og frem til splittelsen i 1997. APK har fastholdt denne principielle opfattelse.

Kommunistisk Parti finder ingen anledning til at tage stilling til dette, men angiver alligevel nogle perioder, der gør op med denne opfattelse:

”Imperialismen med USA i spidsen har i næsten tre årtier befundet sig i en langvarig kontrarevolutionær offensiv, som stadig varer ved. Højdepunktet i denne offensiv var opløsningen af Sovjetunionen og den europæiske socialisme i 1989-91, hvad der afgørende ændrede det internationale styrkeforhold til gunst for imperialismen.” (Kommunistisk Politikks understregninger)

År 2008 minus ”tre årtier” giver et skæringspunkt i 1980. De tre årtier bliver nævnt andetsteds i beretningen, hvilket understreger periodens betydning for Kommunistisk Parti. Man må spørge, hvori karakteren af Sovjetunionen, Albanien og andre lande bestod? Ifølge beretningen opløstes Sovjetunionen og den europæiske socialisme i 1989-91. Der var altså tale om socialisme indtil da. Det må jo medføre et forsvaret for Sovjets overfald på Tjekkoslaviet i 1968 og på Afghanistan senere, med meget mere. Overgreb, som DKP/ML indtil 1997 altid fordømte som et udtryk for Sovjetunionens socialimperialistiske karakter.

Tal dog lige ud af posen: Kommunistisk Parti hylder Hrustjovs og Bresjnevs Sovjetunionen i den 25-35-årige degenerationsproces! Hvor ynkeligt! Fri os fra det system!

Det kan man da kalde for knæfald for revisionismen. Til lykke med det projekt!

Forholdet til reformismen, Socialdemokraterne og Enhedslisten

For kommunister har kampen mod reformismen og dens partier altid haft en uforsonlig karakter. SUKP(b) blev – som andre kommunistiske partier – født i kampen mod reformismen, der tydeligt blev afdækket ved dens opslutning bag de respektive nationale borgerskabers erobringsskrige allerede op til og under 1. verdenskrig.

I beretningen hedder det i afsnittet ”Oppositionens kurs mod højre”:

”OK 2008 var på mange måder en udstilling af Socialdemokraternes politiske impotens og katastrofekurs.”

”I stedet for et opgør med nyliberalismen fortsætter partiet sin katastrofekurs.”

”Hvis den socialdemokratiske ledelse ikke skifter kurs, vil partiets nedtur fortsætte.”

Det revisionistiske DKP gjorde en dyd ud af at bekæmpe det daværende socialdemokratiske ’højreskred’. Opgaven bestod i at ’presse det til venstre’, som en vigtig alliancepartner i deres strategi for det såkaldte antimonopolistiske demokrati.

Man kan i beretningen høre, hvordan Kommunistisk Parti begræder Socialdemokraternes praksis og skaber illusioner om, at de kan presses væk fra nyliberalismen og kapitalismen. Hvorfor begræde dette faktum, når det er i revolutionens interesse, at partiet går ned med mand og mus?

Socialdemokraterne besluttede sig for omkring 110 år siden at begive sig ind på forræderiets vej og har siden praktiseret den ved blandt andet at bistå den nazistiske besættelse af Danmark med udlevering af kommunister til følge. De har sikret Danmarks indlemmelse i NATO og EF og siden EU. De har været garanter for Danmarks krigsdeltagelse i nyere tid – endda med Nyrup ved roret.

Det er minsandten en sørgelig, blodbestænkt kurs, de har valgt! Det eneste, man ikke kan betegne den, er ”impotent”! Ej heller når det kommer til deres forræderi under overenskomstkampen

på det offentlige område i 2008. Den er uhyre potent, farlig og skadelig.

Alligevel appellerer Kommunistisk Parti til en anden kurs. Glem det! skal det lyde herfra. I lokker den danske arbejderklasse ud i illusionernes sump med store omkostninger og tab til følge.

Partiets opfattelse understreges i beretningsafsnittet ”Ny regering – ny politik”, hvis overskrift i sig selv indikerer vejen ud i de parlamentariske illusioners tåge:

”I stedet for at etablere et reelt politisk alternativ er tendensen, at oppositionen i Folketinget – med Enhedslisten som en hæderlig undtagelse – har bevæget sig mod højre, hvor nyliberalismen råder, og signalerne fra EU respekteres.

Den borgerlige regering sidder nu i sin tredje regeringsperiode – ikke fordi den har bred folkelig støtte. Men først og fremmest fordi oppositionen – efter syv år med den borgerlige regering – ikke har fremlagt et reelt politisk alternativ.”

Den gennemførte politik er Fogh-regeringens alene. Problemet er – ifølge Kommunistisk Parti – den ”svage opposition”. Men Socialdemokraterne kan med sin politik ikke udgøre en opposition.

Kommunistisk Parti føler ingen trang til at fastslå Nyrup-regeringens reaktionære og hæsblæsende privatiseringspolitik, endsiges dens jagt på de arbejdsløse og udstødte, som blandt andet fik beskåret deres dagpenget fra syv til fire år. Partiet freder fuldstændig Socialdemokraterne, som i øvrigt i et lille årti ved hvert eneste års finanslovsvedtagelse blev sikret med Enhedslistens stemmer. Nyrup førte blokpolitik på De Radikales og venstrefløjens stemmer! Hvor godt var det?

Hvad synes Kommunistisk Parti så om Enhedslisten?

Det er allerede beskrevet, at Kommunistisk Parti synes, at Enhedslisten er en ”hæderlig undtagelse”, når det gælder oppositionens skred mod højre – uden dog at ulejlige sig med dokumentation for dette. Fakta er, at deres profil har nødvendiggjort, at de har kunnet sidde tilbagelænet i de magelige sæder. Som bevægelsespartier har de afdækket en slem rolle: De har splittet og passiveret fredsbevægelsen. De

splitter og svækker fortsat kampen mod EU. De splittede og svækkede et meget nødvendigt enhedsinitiativ under de offentlige ansattes overenskomstkamp.

Beretningen rummer et helt afsnit om forholdet til Enhedslisten: ”Diskussionen om forholdet til Enhedslisten”. Heri fastslås det:

”Det var en del af aftaleforholdet omkring stiftelsen af KP at udskyde en beslutning omkring partiets forhold til Enhedslisten.”

Efter tre år er man ikke blevet syn-derlig klogere. Kommunistisk Parti er nu nået frem til, at:

”Enhedslisten har udviklet sig til et politisk parti.”

”Derfor er det i modstrid med vedtægterne, hvis medlemmer af vores parti samtidigt er medlemmer af Enhedslisten.”

Heureka!

Kommunistisk Parti har ambitioner om at opstille til kommunalvalget i 2009, hvorfor det er uforeneligt at være medlem begge steder.

En nærmere og tiltrængt mere præcis bedømmelse af Enhedslisten er totalt manglende.

Forholdet til fagbevægelsen

Beretningen betoner flere steder partiets syn på fagbevægelsen. Eksempelvis i afsnittet ”Opgøret om den kollektive velfærd”:

”Velfærdsgoderne er ikke skabt af hverken den borgerlige regering, eller fordi arbejdsgiverforeningen i Danmark har et specielt demokratisk sindelag.”

Og videre:

”Netop enhedsfagbevægelsen og den høje organiseringsgrad har været en hoveddrivkraft i skabelsen af et arbejdsmarked reguleret af kollektive aftaler med konfliktret.

Det er fundamentet for den kollektive velfærd.”

Fundamentet er arbejderklassens styrke og kamp, hvor organisering og konfliktret er redskaber. Den reformistiske ledelse af den kongelige danske enhedsfagbevægelse har ikke formået andet end at skabe lede ved den i form af deres talrige usolidariske forræderier. Det forbigås i total tavshed i beretningen.

Det revisionistiske DKP havde som en væsentlig parole: *Til kamp for en*

enhedsfagbevægelse.

Under denne skjultes en borgfred med opportunisternes og reformisternes forræderi. Kommunistisk Parti har nu overtaget parolen, hvilket ikke kan forundre. Partiet råder over en del medlemmer, som er ansat i – for færres vedkommende valgt i – fagbevægelsens institutioner, øvre som nedre. Det tyder på, at de trives godt. Endda så godt, at partiet ikke er tilfreds med sin egen faglige profil. Det faglige udvalg kritiseres således:

”Den største svaghed i arbejdet har været at sikre det løbende og kollektive fokus i udvalgets arbejde.”

Andetsteds fastslås det, at partiet ikke har været i stand til at gennemføre en diskussion om klasseanalyse. Det kunne ellers godt være tiltrængt i betragtning af, at de i perioden har været fremme med udsagn om, at politibetjente – som en del af den kapitalistiske stats magtapparat – er en del af arbejderklassen.

Det ville også være på sin plads med en præcisering af, hvad partiet synes om arbejderaristokratiet som et eksisterende lag i dagens Danmark.

Kongresdokumenterne i sin helhed

Det må hilses velkomment, at Kommunistisk Parti med sin kongres har bidraget til en præcisering af dets revisionisme. Dokumenterne kan i det lys kun anbefales at blive studeret nøjere af alle revolutionære. Ovenstående er blot brikker til forståelsen af partiets karakter.

Det kan endvidere konstateres, at der er slugt nogle gevaldige kameler for de tidligere ML'eres vedkommende. De alene må vide, hvordan de så principfaste standpunkter, de stod for i perioden fra før 1978 til 1997, kan viskes bort i sandet og erstattes med dette revisionistiske vraggods, som DKP/ML før 1997 bekæmpede konsekvent.

På splittelseskongressen i 1997 erklærede kupmagerne, at de sloges for ”et stærkt marxistisk-leninistisk kommunistisk masseparti”. Hvad de mente med det, bliver for hver dag klarere.

Den tak skal Kommunistisk Parti have.

Åbent brev til kulturministeren

Kære Carina Christensen

Jeg henvender mig til dig på vegne af Danmarks Kommunistiske Parti, DKP, og Kommunistisk Parti i Danmark, KP i D, da DKP har modtaget en henvendelse fra Teknik- og Miljøforvaltningen i Københavns Kommune, som falder os en del for brystet.

Henvendelsen drejer sig om afrensning af maling af en skulptur, "Ung såret mand" udført af Knud Nellesen og opsat i 1996 til minde om de danske kommunister, der satte livet til under frihedskampen 1940-45.

Skulpturen er øjensynlig blevet udsat for hærværk i form af overhældning af maling, og Københavns Kommune vil naturligt nok gerne have skulpturen rensat igen. Men øjensynligt er der et uafklaret spørgsmål om ejerskabet til denne skulptur, idet mindst ser det ikke ud til at Københavns Kommune kan finde, hvem der har ansvaret for vedligeholdelse af skulpturen. Man mener derfor, at det må påhvile de to ovenfor nævnte partier, som i dag organiserer de frihedskæmpere, der stadig er i live, og organiserede dem, der satte livet til. Og følelig har man bedt os om at få skulpturen afrenset for malingen.

Det er dette, der falder os temmelig meget for brystet;

* At det officielle Danmark i 1941 vedtog den såkaldte kommunistlov, der havde de fatale konsekvenser, at en række af DKP's medlemmer blev fængslet og senere interneret i Hørsrødlejren. De, der ikke nåede at flygte fra lejren den 29. august 1943, blev alle den 2. oktober samme år sendt til koncentrationslejren Stutthof, hvorfra en del aldrig vendte tilbage til Danmark. De, der overlevede lejrens rædsler og kom tilbage til Danmark, var mærkede for livet med store ar på krop og sjæl.

* At mange af vores medlemmer, der ikke blev taget af det danske politi den skæbnesvangre junidag i 1941, kæmpede i modstandsbevægelsen og satte livet på spil. En del af disse oplevede aldrig at høre befrielsesbudskabet den 4. maj 1945.

* At det officielle Danmark behandlede de efterladte hustruer og børn så dårligt, at de knap kunne overleve.

* At man så nu har den frækhed at forlange af os, at vi selv skal vedligeholde mindesmærkerne for de faldne – det er virkelig at føje spot til skade.

Formålet med dette åbne brev er således at bede dig om at foranledige, at mindesmærker over faldne kommunister (og andre), der satte livet på spil for et frit og demokratisk Danmark, bliver vedligeholdt af enten den kommune, de er opstillet i, eller at Kulturministeriet påtager sig denne opgave.

Danmark kan ikke være andet bekendt.

Gitte Thomsen
næstformand, DKP

Betty Frydensbjerg Carlsson
formand, KP i D

Bagger

*ham, der opbyggede en virksomhed, efter lydende på svindel,
måtte se det hele ryge i stumper og stykker,
efter at have fået ros og hyldest for sin iderigdom fra, bl.a. erhvervslivets og ligesindedes top.
Baggeres virke byggede på en minikopi af regeringens politik,
og hvis det var gået som forventet,
havde bragt ham og hans pårørende evig luksus,
- men nej, noget brast, og i stedet en mild fængselsdom,
- hvis det kommer så vidt,
- og påhæftet ordene, - bare ærgerligt.*

N.B.

Abonnementspriser 2009

På grund af portostigninger må abonnementspriserne for Kommunistisk Politik sættes lidt op - til:

Helårsabonnement 550 kr
Halvårsabonnement 325 kr

Institutionsabonnement og løssalgpris ændres ikke.

Husk at forny abonnementet!

Åbent brev til den danske regering og det danske folketing

Vi er vidner til en omfattende menneskelig katastrofe. 1½ million mennesker i Gaza trues på livet, uden tilstrækkelige forsyninger af mad, medicin mv., uden mulighed for nødvendig hospitalsbehandling. Det er en katastrofesituation, der kræver handling NU.

Israel har i de seneste dag optrappet forberedelserne til en landinvasion, oprettet militærzone langs grænsen, opmarcheret kampvogne, tropper mm., nægtet journalister og medier adgang, bombningerne har fritlagt en marchrute for kampvogne direkte til Gaza by, udlændinge har fået udrejsetilladelse, nødhjælp er holdt ude, grænserne til Vestbredden er lukket ...

Alle faresignaler har blinket rødt. Alligevel har vi ikke hørt et pip fra Christiansborg.

Den danske regering må OMGÅENDE

- Forlange landinvasionen stoppet
- Forlange ophør af bombningerne af Gaza
- Forlange belejringen af Gaza ophævet
- Stille samme krav i de internationale forsamlings FN, EU mv.
- stoppe diplomatiske forbindelser og handelssamkvem med Israel

Alle parter må engageres i fortsatte forhandlinger med alle palæstinenserne indtil der er enighed om én stats løsning eller den Palæstinensiske stat, der blev givet mandat til senest i oktober 1948 i FN's generalforsamlings resolution 181 (1947) er skabt og fuldstændigt implementeret.

Send denne tekst til ministre og folketingsmedlemmer.

Den kan kopieres fra

www.budskabfragræsrodderne.dk
hvor der også kan hentes adresser

Vi har én fælles sag

Budskab fra Græsrodderne var arrangør af demonstrationen ved den israelske ambassade søndag den 4. januar i protest mod den israelske invasion af Gaza. De skriver følgende:

Ved demonstrationen søndag blev der taget klart og tydeligt afstand fra Israels invasion og besættelse. De danske medier vælger som vi før har set udelukkende at berette om hærværk, der fandt sted efter demonstrationen var

ophørt.

Vi siger tak til alle, der bidrog til den fælles markering. Vi har én fælles sag: Israel skal ud af Gaza og belejringen skal ophøre. Omgående.

Budskab fra græsrodderne opfordrer til vedvarende protester mod invasionen, belejringen og besættelsen. Samtidig opfordrer vi alle til at bruge lovlige metoder i protesterne. Hærværk o.lign. skaber splittelse - vi har ikke brug for splittelse, men for at stå sammen for det fælles mål. Befolkningen i Gaza har ikke brug for vores splittelse, men for vores sammenhold på tværs af etniske, politiske og religiøse skel.

Vi er alle mennesker, der ønsker fred og frihed for vores palæstinensiske brødre og søstre.

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50
Man til fre 16 – 19

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C

Åbningstid:
fre 14 - 17.00

2009: Et rødt år

Med sosu'erne i spidsen viste de offentligt ansatte med pædagoger, pædagogmedhjælpere, sygeplejersker og mange flere vejen frem i 2008.

Klokken er slået 2009. Det nye år er skudt ind. En status over situationen peger på mange centrale problemstillinger i det nye år. Hvis resultater skal nås og Fogh-regeringens krisepolitik skal slås tilbage, så er der god grund til at tage ved lære af sidste års overenskomstkamp – på godt og ondt.

Løn, arbejdstid og arbejdsforhold er blevet grundigt undermineret gennem de sidste 20 år. Kniven er blevet ført af en Nyrup- og en Fogh-regering. Arbejdstidsforkortelsen på tre ugentlige arbejdstimer (1987) og den ekstra ferieuge (1998) er for længst spist op af en gennemsnitlig ugentlig arbejdstid på op mod 45 timer. Overarbejdstillægget er for mange overenskomster forsvundet i fleksibilitetens navn. Dagpengeperioden er blevet beskåret fra syv år (ni år med uddannelse eller kurser) til maks. fire år i dag, som skal udfyldes med meningsløs aktivering. Hundredtusinder er blevet udstødt af arbejdsmarkedet og dagpengesystemet – tilkendt kontanthjælp med arbejdspligt eller anden form for overførselsindkomst.

Reallønnen er faldet drastisk. Spørg blot sosu'erne, der af forbundsledelserne blev lovet reallønsfremgang, men blot måtte sande, at det næste halve års pristigninger havde fortæret deres treårige lønforhøjelse. Dagpenge, overførselsindkomst og pensioner er faldet endnu mere i realværdi. Overarbejdstillæggene er for mange fjernet. For arbejderklassen som helhed er reallønnen faldet voldsomt. Hertil kommer, at arbejdsmarkedspensioner og private opsparinger står for skud i forbindelse med den økonomiske krise. Her gives der ingen garantier.

Det store antal af arbejdsulykker med døden eller invaliditet til følge taler

**De faglige ledere må kende deres besøgstid
Tiden indbyder til klassekamp – vil de tage handsken op?**

Faglig kommentar

deres eget tydelige sprog, når det gælder arbejdsforhold. Hertil kan lægges de mange, der bliver slidt ned, lang tid før pensionsalderen er inden for rækkevidde.

Også kampbetingelserne er blevet undergravet og forringet på en række vigtige og centrale felter. Treårige overenskomster har erstattet de toårige. Områderne er splittet op for at forhindre storkonflikter. EU har ulovliggjort blokader mod løntrykkeri af udenlandsk arbejdskraft (beslutningen er tiltrådt af folketinget 18. december 2008).

Fogh-regeringen fortsætter angrebene på levevilkårene.

Den bebudede skattereform vil med eller uden Socialdemokraternes stemmer vende den tunge ende nedad. Privatiseringerne fortsættes med samme konsekvens: Det bliver dyrere og ringere for almindelige borgere. Massefyringerne er startet, og titusindvis af fyresedler ligger klar i direktionslokalerne skuffer.

Samtidig kastes hundredvis af milliarder skattekrone efter spekulanter og militær, der fører ulovlig krig på fremmed grund.

Det burde være en selvfølge: Velfærdsbevægelsen må vækkes til live igen – baseret på kræfter nedefra. Fri os for forbundsledelsernes vamløse omklammering og benspænd.

Velfærdsbevægelsen har netop sin styrke og fremtid i, at den favner bredt og rummer alle. Her er plads til kontanthjælpsmodtagere på starthjælp over dagpengemodtagere, ufaglærte, studerende og ”op” til de faglærte elektrikere og metalarbejdere. Her kan der trædes op i samlet flok.

2009 indbyder også til en forberedelse af overenskomstforhandlingerne for det private område i 2010. Kredsen af fagforeninger bag skifteholdsinitiativet har allerede taget skridt til at afholde en åben konference for tillidsmænd den 31. januar. Det er værd at repetere, at netop denne kreds trods alt viste tænder ved OK-fornyelsen i 2007.

Problemerne for skiftehold og arbejdere med ubekvemme arbejdstider blev ikke løst – så de fortsætter stafetten. Det er fint. Vi kan kun få for få af den slags.

Når det til gengæld kommer til den helige samlede enhedsfagbevægelse, så viser det sig, at ordet ”enhed” er blevet devalueret og fraktioniseret.

Fagbevægelsens top ser ikke fagbevægelsen som et redskab for hele arbejderklassen, men har indsnævret dets formål til et snævert spørgsmål for egne kontingentbetalende medlemmer. Selv det formål træder i anden række – efter egne pamperforhold.

Denne indadvendthed kom tydeligt til udtryk under sidste års overenskomstkonflikt, hvor FOA, BUPL og DSR som de dominerende ikke formåede at optræde med fælles fodslag.

Disse takter skal man lede efter lokalt mellem klubber og i sjældnere tilfælde blandt fagforeninger, men det må der bygges på – og det bør udvides til en inddragelse af de 8-900.000 udstødte.

Så kan man snakke med om en enhedsfagbevægelse.